

ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΣ

Το έντυπο αυτό είναι μια συλλογική προσπάθεια κάποιων ατόμων του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού Αγρινίου. Ο "Παροξυσμός" αποτελεί μια μορφή εναντίωσης στο έντυπο κατεστημένο, στον προκαθορισμένο τρόπο ζωής, στη μαζική κουλτούρα, στην καθημερινή "κοινωνική ευθανασία" και στην πρόοδο επί πτωμάτων..

Ο "Παροξυσμός" είναι χωρίς αντίτιμο, δεν εκδίδεται περιοδικά και προορίζεται να μοιραστεί σε όλες τις εκδηλώσεις του στεκιού, αλλά και σε όλους τους αυτοοργανομένους χώρους της Ελλάδας.

Κάποτε

Κάποτε

σφύριζα και περπατούσα ανέμελα

νομίζοντας διζούς μου
τους μεγάλους δρόμους

Έκλαιγα βέβαια χιόλας,

Όμως γι' ασήμαντες αιτίες,

Κι είχα μητέρα διαρκώς παρούσα

Που έβουβε τό χακό:

Σφουγγίσιε τώρα τα δάκρυά σου,

Και πήγαινε να παίξεις

Έχεις καιρό για κλάματα,

Μου έλεγε στοχαστικά
μα δεν την καταλάβαινα...

(Καλύτερα να μίλαγε ξεκάθαρα)

Νωρίς πρέπει να μαθαίνουν
τα παιδιά:

Σιδερένια γροθιά κάτω
από τουφεκά σαγόνια

Ο κόσμος!

Η ΣΙΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ

Πριν από λίγο καιρό εκδηλώθηκε στο Αργίριο άλλο ένα κρούσμα ρατσιστικής συμπεριφοράς με αποδέκτη έναν συμπολίτη μας , τον Νίκο Κόκκαλη.

Την Τετάρτη 31 Μαΐου η ανακρίτρια της εισαγγελίας , μετά από κοινή απόφαση του εισαγγελέα Σοφουλάκη και του ανακριτή της πυροσβεστικής Τσελεπίδη , άσκησε δίωξη στον Κόκκαλη για οχτώ εμπρησμούς που έγιναν πέρυσι το καλοκαίρι σε δασώδεις περιοχές προσκείμενες στο Αργίριο.

Το κατηγορητήριο δεν περιλάμβανε κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει την ενοχή του Νίκου Κόκκαλη , παρά μόνο υποθέσεις που στηρίχτηκαν σε ανώνυμα τηλεφωνήματα καθώς και την υποστήριξη της ασφάλειας πως στο παρελθόν υπήρξε τοξικομανής και φυλακισμένος. Γνωρίζοντας ότι στο πρόσωπο του Νίκου Κόκκαλη εξαντλήθηκε η ρατσιστική διάθεση των αρχών, Γνωρίζοντας ότι η ανάγκη εύρεσης ενόχου και το "άγχος" παραγωγής έργου από τις Αρχές , οδήγησε στη μεθόδευση της υπόθεσης και στη δημιουργία προκατασκευασμένης κατηγορίας , Γνωρίζοντας επίσης ότι η υπόθεση του Νίκου Κόκκαλη είναι υπόθεση όλων μας αποφασίσαμε να κινητοποιηθούμε και να κοινοποιήσουμε το θέμα στην κοινωνία του Αργιρίου , σπάζοντας την σιωπή , αποκαλύπτοντας την σκευωρία των Αρχών και επιδιώκοντας την άμεση παύση της δίωξης του Νίκου Κόκκαλη .

Τις επόμενες μέρες βγάλαμε ταμπλό σε δυο πλατείες στο κέντρο της πόλης και μοιράσαμε φυλλάδια , που έθιγαν την κατάσταση και τους υπεύθυνους γι' αυτή. Όταν ενημερώθηκαν οι "ιθύνοντες" του δήμου για την κίνηση αυτή εξαφάνισαν επιλεκτικά τα δυο ταμπλό από τις πλατείες αφήνοντας άθικτα τα υπόλοιπα που υπήρχαν εκεί. Παρόλη την "κατανόηση" της δύσκολης θέσης στην οποία φέραμε τους τοπικούς άρχοντες , θεωρήσαμε ότι ο δήμος έδρασε σε συνεργασία με σκοπό την αποσιώπηση του θέματος. Έτσι αφού διεκδικήσαμε τα ταμπλό (μετά από δυο συνεχόμενες κατασχέσεις) σταμάτησε αυτό το παιχνίδι μιας και κατάλαβαν πως σε καμία περίπτωση η στάση μας δεν ήταν παθητική. Μια εβδομάδα αργότερα , στήνοντας μια μικροφωνική στην κεντρική πλατεία , θίξαμε το θέμα του Νίκου Κόκκαλη και τις ρατσιστικές του προεκτάσεις και καταγγείλαμε τον δήμο για την κατάσχεση των ταμπλό.

Οι εκδηλώσεις ενάντια στον κοινωνικό ρατσισμό κορυφώθηκαν με την προβολή ταινίας σε ανοιχτό χώρο καθώς και με μια συζήτηση και συναυλία που ακολούθησε σε μια γειτονιά του Αργιρίου. Ορατό αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν να δηλώσει παραίτηση ο ανακριτής της πυροσβεστικής Τσελεπίδης .

ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Η πόλη παίζει έναν αναμφισβήτητο κυρίαρχο ρόλο στην σύγχρονη ζωή. Καθορίζει την ανάπτυξη της σύγχρονης κοινωνίας.

Η πόλη δεν είναι πια η περιφρουρημένη μεσαιωνική πόλη, δεν είναι το μεταγενέστερο εμπορικό κέντρο, το ζωσμένο από δασμούς εισόδου, εξόδου, εισαγωγής, εξαγωγής.

Δεν είναι πλέον κλειστή, τα σκιοιόφυτα της σήμερα είναι πιο λεπτά, πράγμα που δεν της δίνει ένα ανθρώπινο πρόσωπο αλλά τείνει στην απόλυτη κυριαρχία αλόγιστης συσσώρευσης κεφαλαίου.

Η πόλη παραμένει χώρος σύγκλισης της εμπειρίας, συγκέντρωσης λειτουργικού, πρότυπο κοινωνικής ιεράρχησης, κέντρο συμβολικής παραγωγής.

Δεν είναι πλέον δομή, όπου κάθε μέρος επηρεάζει αυτόματα όλα τα υπόλοιπα αλλά είναι μια αλυσίδα από μηχανές συναρθρωμένες από διάφορα κομμάτια.

Σε περίπτωση βλάβης, το κάθε κομμάτι επιδέχεται μερική αντικατάσταση πριν προκαλέσει συνολική ζημιά. Οι επαρχίες όσο λειτουργούν μέσα σ' αυτή την αλυσίδα αποτελούν μηχανές της πόλης.

Όπως ακριβώς υπάρχει ένα σημείο πέρα από το οποίο ένα χωριό γίνεται πόλη, έτσι υπάρχει και ένα σημείο πέρα από

το οποίο μια πόλη ανατρέχει τον εαυτό της, συντηρώντας μια ανθρώπινη κατάσταση πολιτιστική και κοινωνική πιο αποξηραμένη από σιδήρο αποδίνεται στην ύπαιθρο. Η πόλη γίνεται ένα απλό άθροισμα απομονωμένων ανθρώπινων μονά-

δων -μια γκριζα και άτονη μάζα-

η πρώτη ύλη της γραφειοκρατικής κινητοποίησης και χειραγώγησης. Γίνεται ένα άθροισμα αποχαυνωμένων ανθρώπων διασκορπισμένων ανάμεσα σε ψυχρά και άχρωμα κτίρια.

Η πόλη πνίγεται από ένα αλλοτριωμένο σύνολο ανθρώπων και από την τέλεια αστυνόμευση όπου τα πά-

ντα ελέγχονται είτε από φανερές κρυφές κάμερες, είτε από τους εκφραστές του ασφυκτικού συστήματος ελέγχου (δήμος, αστυνομία). Αυτά τα υποκείμενα στοιχεία υπογράφουν την καταδίκη όχι μόνο της πόλης σαν τέτοιας αλλά και της ανθρώπινης ομαδοποίησης γιατί η τεχνολογία υποταγμένη σε παράλογες δυνάμεις, γίνεται το όργανο όχι της αρμονίας και της ασφάλειας, αλλά της συστηματικής λεηλασίας του ανθρώπινου πνεύματος και του φυσικού κόσμου. Η πόλη σύμφωνα με την τωρινή της μορφή είναι το νεκροταφείο της ελευθερίας, της κουλτούρας και του ανθρώπινου πνεύματος.

ΠΟΡΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Τη Δευτέρα 24/7/2000 πολίτες του Αγρινίου ύστερα από κάλεσμα του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού κατέβηκαν στο δρόμο για να διαμαρτυρηθούν και να καταγγείλουν τη βαναυσότητα, τη βαρβαρότητα και τον αντικοινωνικό ρόλο της ΕΛ.ΑΣ. μετά το γνωστό απεχθές περιστατικό εις βάρος τριών συμπολιτών μας.

Παρ' όλο τον σχετικά μικρό (δυστυχώς) αριθμό των ατόμων που συγκεντρώθηκαν (περί τα 60 - 70), και τη λυκοφιλική προσέγγιση της αστυνομίας, η πορεία πραγματοποιήθηκε με παλμό, δύναμη, συναίσθημα και αυθορμητισμό. Μιλώντας για λυκοφιλίες εννοούμε ότι λίγο πριν αρχίσει η πορεία, ο υποδιοικητής της ασφάλειας μαζί με τα άλλα μεγάλα κεφάλια του εγκληματικού αυτού οργανισμού ζήτησαν από κάποιους από τους οργανωτές της πορείας να συζητήσουν για την όλη κατάσταση.

Με επίπλαστο απολογητικό ύφος ζήτησαν συγνώμη για το περιστατικό του Ξυλοδαμού συμπληρώνοντας πως και οι ίδιοι το καταγγέλλουν και ότι οι υπαίτιοι της ομάδας Ζ που το δημιούργησαν θα τιμωρηθούν και θα αποσπασθούν (βέβαια μετά από 2 μέρες τα 2 καθάρματα εθεάθησαν να οδηγούν ξανά καμαρώνοντας τις μηχανές τους στους δρόμους του Αγρινίου).

Ακόμη επάινεσαν την ενέργεια της διαμαρ-

τυρίας και κατέθεσαν την "επιθυμία" τους να έχουν καλές σχέσεις με ενεργούς πολίτες που δεν σιωπούν μπροστά σε πράξεις που επισύρουν την κοινωνική κατακραυγή.

Ακόμα και ο πιο αφελής θα καταλάβαινε φυσικά πως αυτές οι κολακείες, αυτό το ύπουλο γλείψιμο από πλευράς των μηχανισμών καταστολής δεν ήταν τίποτε άλλο από συγκεκριμένο φόβος και έκπληξη όσον αφορά την αντίδραση της τοπικής κοινωνίας στο συγκεκριμένο ζήτημα.

Είναι σίγουρα πολύ πιο ανησυχητικό για τα σκυλιά των αφεντικών να βλέπουν τους πολίτες, για των οποίων την "ασφάλεια" φροντίζουν, να καταγγέλλουν με τον πιο άμεσο τρόπο τον ίδιο τον ρόλο τους και την ύπαρξή τους ως αστυνομία και μάλιστα χωρίς καμία κομματική ή πολιτική χειραγώγηση, απ' το να περνά κάθε αστυνομική κτηνωδία σαν ένα μικρό οκτάσηλο στις τελευταίες σελίδες μιας εφημερίδας.

Ο μύθος μιας πανίσχυρης, καλά οργανωμένης αστυνομικής δύναμης στην πόλη μας καταρρίφθηκε και το προσωπαίο του τιμωρού έδωσε τη θέση του στη φιγούρα του μίξερου γλείφτη υπαλληλίσκου που τρέμει το ξεμπρόστιασμα των ραδιοσυχνιών του, ενώ κοινωνία του Αγρινίου έβαλε τους μπάτσους εκεί που ανέκαθεν ανήκαν: ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ.

ΠΟΥΛΗΜΕΝΕΣ ΝΟΤΕΣ

Στις μέρες μας η μουσική έχει μετατραπεί σε ένα ακόμη είδος για εμπορευματοποίηση και κατανάλωση. Όπως είναι φυσικό η έκφραση των ιδεών και συναισθημάτων διαμέσω της μουσικής αντιμετωπίζονται πλέον σαν ένα εμπόρευμα που υπόκειται ολοκληρωτικά στους νόμους της αγοράς. Οι καλλιτέχνες από δημιουργικά πρόσωπα γίνονται εμπορεύσιμα αντικείμενα χωρίς ίχνος κοινωνικής και πολιτικής συνείδησης.

Υπαίτιοι για το φαινόμενο αυτό είναι οι αετονύχηδες επιχειρηματίες που πουλάνε τα πάντα για το κέρδος καθώς και οι λεγόμενοι fans που αγοράζουν τα πάντα προκειμένου να ικανοποιήσουν την ανάγκη τους να "αγκιστρωθούν" κάπου. Όμως μαζί με την μουσική πωλούνται και έννοιες όπως: ειρήνη, επανάσταση, αντί... σε μπλουζάκια, κονκάρδες, δίσκους, CD κ.τ.λ. Οι συναυλίες επί το πλείστον έχουν μετατραπεί από εκδηλώσεις ανατρεπτικού χαρακτήρα σε χάπενινγκ ανθρώπων που θέλουν να ανταλλάξουν χτενίσματα, look και life style. Και αυτό γιατί η επανάσταση πάντα πουλάει...

Γενικά όταν κάτι πάει να ανατρέψει το σύστημα, συνήθως δύο θα είναι οι καταλήξεις του: είτε να περιθωριοποιηθεί και να μετατραπεί σε ένα τσούρμο "αλήτες" που "ζουν στον κόσμο τους" και είναι σχετικά ακίνδυνοι, είτε να γίνει μόδα και να μετατραπεί σε ένα ακόμη είδος προς κατανάλωση που όχι μόνο δεν είναι επικίνδυνο αλλά προσφέρει και κέρδος στους εκάστοτε εκμεταλλευτές.

Έτσι ο ολοκληρωτικός έλεγχος της μουσικής πιάνει την ανθρώπινη ανάγκη για

έκφραση και ποιότητα στην τέχνη και την μεταβάλλει σε όπλο για την χειραγώγηση της νεολαίας (άρα και της κοινωνίας) όπως και ο οργουελικός Μεγάλος Αδελφός όχι όμως με την μορφή μιας "νεογλώσσας" αλλά μιας "νεοτέχνης" με σαφώς προκαθορισμένους στόχους και μορφές.

Αν η τέχνη πέθανε, αν οι συναυλίες πέθαναν τότε το μόνο που μένει είναι να κρατήσουμε ζωντανή την δημιουργική ομορφιά της μουσικής που θα μας βοηθήσει να ζητωκραυγάσουμε πάνω στα πτώματά τους.

(Το παραπάνω κείμενο βασίστηκε σε ένα ανάλογο κείμενο της εφημερίδας "Αναρχία" 1990)

ΠΡΑΓΑ 2000

Στις 26/9 περίπου 18.000 τραπεζίτες, οικονομολόγοι και επενδυτές έλαβαν μέρος στην 55η συνεδρίαση της Παγκόσμιας Τράπεζας και του Δ.Ν.Τ. στην Πράγα. Ενάντια στην προώθηση των οικονομικών σχεδίων των πολυεθνικών, ενάντια στην παγκόσμια δικτατορία του δολαρίου, την ίδια μέρα 15 με 20.000 διαδηλωτές έδωσαν την δική τους

πυρήνα 20-25 ατόμων να έχουν διοργανώσει την όλη κατάσταση και μέσω internet και όσων αφορά χώρο φιλοξενίας, χάρτες πορείας, ιατρικά γκρουπ κ.τ.λ.) στάθηκαν αναλογικά αξιοθαύμαστοι απέναντι στο οργανωτικό, καθώς πρέπει να λάβουμε υπόψη την παντελή έλλειψη Τσέχικων συνδικάτων αλλά και το ότι η Τσέχικη κοινωνία ήταν

απάντηση έμπρακτα στους δρόμους της Πράγας.

Η πορεία ξεκίνησε από μια κεντρική πλατεία τη Namiste Μίρου όπου και είχε καλεστεί προσυγκέντρωση στις 11:00 το πρωί, με σκοπό να φτάσει στο Συνεδριακό Κέντρο και να πραγματοποιηθεί παύση της Συνεδρίασης ή αποκλεισμός των Συνέδρων. Οι Τσέχοι διοργανωτές οι περισσότεροι προσκείμενοι στον αναρχικό χώρο, πραγματικά λίγοι στον αριθμό (150-200 άτομα με ουσιαστικό

κάθετα αρνητική προς εχθρική απέναντι στους διαδηλωτές και γενικότερα σ' όλη αυτή την πράξη αντίστασης. (Ακούγονταν φράσεις του στυλ: είστε κι εσείς κόκκινοι εχθροί που ήρθατε να μας σκοτώσετε;)

Κατά το σχέδιο των Τσέχων διοργανωτών η πορεία χωρίστηκε σε τρία μπλοκ, έτσι ώστε να δημιουργηθούν τρεις εστίες σύγκρουσης για να γίνει η διάσπαση των σωμάτων καταστολής πιο εφικτή. Δημιουργήθηκε λοιπόν το μπλε μπλοκ που ήταν το διεθνές μπλοκ

αναρχικών, το κίτρινο μπλοκ που αποτελούνταν από την ιταλική ομάδα YA BASTA, μερικούς Τσέχους και άλλους με περισσότερο ειρηνιστικές διαθέσεις και το κόκκινο μπλοκ που συμμετείχε η αγγλική ομάδα RECLAIM THE STREETS και μέλη αριστερών και διαφόρων άλλων οργανώσεων.

Στο κίτρινο και το κόκκινο μπλοκ παρόλο τον εντυπωσιακό εξοπλισμό των ιταλών (μάσκες αντιασφυξιογόνες, σαμπρέλες, κράνη κ.τ.λ) ή το πολυάριθμο μπλοκ των αριστερών, οι συγκρούσεις ήταν περιορισμένες και με σύντομη διάρκεια. Αντίθετα το μπλε μπλοκ που αποτελούνταν από την ισπανική και γαλλική C.N.T, έλληνες, τσέχους, πολωνούς και κάποιους ιταλούς αναρχικούς συγκρούστηκε μετωπικά με την αστυνομία για πολλές ώρες και αρκετά δυναμικά σε ένα λόφο ακριβώς από κάτω από το Συνεδριακό κέντρο. 15-20 άτομα μάλιστα κατάφεραν να εισβάλουν στο συνεδριακό κέντρο προχωρώντας σε κάποιες συμβολικές καταστροφές.

Η παρουσία των ελλήνων αναρχικών στην πρώτη γραμμή σύγκρουσης ήταν ιδιαίτερα αισθητή, όπως και της ομάδας των αμερικανών απ' το Σιάτλ όπου κάτω από τη βροχή δακρυγόνων, χημικών και νερού από αντλίες πυροσβεστικών οχημάτων κρατούσαν επί ώρες τον ρυθμό της σύγκρουσης με τα κρουστά και άλλα μουσικά όργανα με τα οποία ήταν επανδρωμένοι. Το σημείο της σύγκρουσης αρκετά δυσμενές λόγω της στενότητας και της ανηφορικότητας του δρόμου σε συνδιασμό με τον ατελή εξοπλισμό αλλά και την απειρία αρκετών ευρωπαϊών διαδηλωτών δεν έκανε εφικτό το σπάσιμο του αστυνομικού κλοιού αλλά προσέδωσε στα ασθενοφόρα της αστυνομίας αρκετό φόρτο εργασίας. Το μπλε μπλοκ το μόνο ουσιαστικά που έκανε και συνέχισε την σύγκρουση, αφού αποχώρησε από το κεντρικό σημείο σύγκρουσης, έστησε οδοφράγματα και απέκλεισε δρόμους μέχρι αργά το

απόγευμα στην προσπάθεια να αντιμετωπίσει τις δυνάμεις καταστολής που προσπαθούσαν να το δυαλύσουν και να αποκλείσει όσο το δυνατόν περισσότερες διόδους διαφύγής των συνέδρων.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας κανονίστηκε συγκέντρωση στην ίδια πλατεία Μίγου με σκοπό κόσμος να κατευθυνθεί και να αποκλείσει την Όπερα όπου θα γινόταν πολιτιστικές εκδηλώσεις προς τιμήν των Συνέδρων. Οι αστυνομικοί είχαν ήδη αποκλείσει το δρόμο προς τα εκεί κι έτσι οι διαδηλωτές σκορπίστηκαν σπάζοντας καταστήματα Mc Donalds και αρκετά άλλα καταστήματα στον κεντρικότερο δρόμο της πόλης και επιδιδόμενοι σε κλεφτοπόλεμο-κυ-

νηγητό με την αστυνομία προκαλώντας πλήρη παράλυση του κέντρου και της ζωής της πόλης γενικότερα. Απολογισμός: αρκετοί συλληφθέντες, πολλοί αστυνομικοί και σύνεδροι τραυματίες αλλά και κάποιιοι διαδηλωτές.

Στην Πράγα το μήνυμα ήταν ξεκάθαρο: Την ώρα που οι διεθνείς οργανισμοί επανακτούν την ισχύ και το κύρος τους, ακούν όλο και πιο κοντά τα σκιρτήματά μιας νέας διεθνούς της αντίστασης, της ελευθερίας, ενός αντικαπιταλιστικού κινήματος, που βέβαια απέχει από την ολοκληρωμένη εκδίπλωση του, που βέβαια δεν γνωρίζει τι να προτείνει, αρχίζει ωστόσο να μαθαίνει πολύ καλά τι πρέπει να καταστρέψει: Στη φυσική τάξη των οικονομολόγων απαντά με την φυσική ατάξια.

Κάθε μέρα

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

- Βασανίζει και σκοτώνει χιλιάδες ζώα για πειράματα δοκιμάζοντας καλλυντικά, όπλα και γιατροσόφια.
- Μολύνει όλο και περισσότερο την ατμόσφαιρα τη γη και τη θάλασσα.
- Προσκυνά τους δύο λατρευτούς του θεούς: το χρήμα και τη δόξα.
- Αντικαθιστά το πράσινο με το γκρι.
- Αποκτά όλο και πιο όμορφο χαμόγελο με πιο αιχμηρά δόντια.
- Δουλεύει.

- Αποκτά παρέες που του προσφέρουν περισσότερο μοναξιά.
- Αγοράζει τα πάντα για να καλύψει το συναισθηματικό του κενό.
- Πουλάει τα πάντα για λίγο εξουσία.
- Καταστρέφει κάθε ζωντανό για να κατασκευάσει το τεχνητό του υποκατάστατο.
- Προδίδει τα πάντα για χάρη της ευημερίας
- Ξεχνάει το παρελθόν και θυμάται το μέλλον.

ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ πέφτει όλο και πιο χαμηλά

παρασύροντας τα πάντα γύρω του.

Και παρόλ'αυτά η λέξη "ανθρωπιά"

Εξακολουθεί να σημαίνει καλοσύνη....

Ο ΘΕΟΣ ΔΕΝ ΕΠΛΑΣΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΑΛΛΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟ

Οι θρησκείες (κάθε είδους) αποτελούν ένα αναπόσπαστο μέρος της καθημερινής και κοινωνικής πραγματικότητας. Μιλούν για ελευθερία της σκέψης και αποδέσμευση της ψυχής. Υπόσχονται ότι μια "ενάρετη" ζωή με στερήσεις θα οδηγήσει σε παραμυθένιους κόσμους όπου οι επιθυμίες θα γίνονται πραγματικότητα.

Η αλήθεια όμως ακροβατεί μεταξύ της αθλιότητας και της παράκρουσης. Οι ιδεολογίες των θρησκειών υπόσχονται πολλά, αλλά δεν πραγματοποιούν τίποτα αφού σαν όπλα έχουν την παθητικότητα, την δουλοπρέπεια (προς το Θεό), τον δογματισμό, την υποταγή και την άρνηση κάθε εξέλιξης. Ο τρόπος αντίληψης των θρησκευόμενων εκφράζεται με τον φανατισμό, την προκατάληψη και κυρίως την βαθύτατη άγνοια της κοινωνικής και φυσικής πραγματικότητας. Δεν είναι τυχαίο ότι οι περισσότερες θρησκείες γεννήθηκαν για την ανάγκη ερμηνείας "ανεξήγητων" κατά καιρούς φαινομένων (όπως π.χ κομήτες, έκλειψη ηλίου...) και μη οριοθετημένων εννοιών (όπως π.χ θάνατος, σύμπαν...). Έτσι ο Δίας έριχνε τους κεραυνούς, ο Οντίν προξενούσε τις καταιγίδες, ο Εγκέλαδος ευθυνόταν για τους σεισμούς, και ο Θεός (κατά τη βιβλική άποψη) έπλασε τον άνθρωπο. Παράλληλα η άρνηση της εξέλιξης είναι κύριο χαρακτηριστικό των θρησκειών. Για παράδειγμα η δαρβίνεια θεωρία που υποστηρίζει ότι η εξέλιξη κάθε είδους οφείλεται στο φυσικό περιβάλλον που ζει και στις τυχαίες γενετικές μεταλλάξεις δεν γίνεται αποδεκτή, ενώ η δημιουργία του ανθρώπου από χώμα (!) είναι de facto.

Οι εικασίες των θρησκειών περί κοσμογονίας και ύπαρξης θεού είναι πάντα αβάσιμες. Αυτό γιατί κάθε "μικρό" μυαλό κάθε φορά που δεν κατανοεί κάτι επικαλείται ένα θαύμα ή πλάθει έναν Θεό σύμφωνα με τα δικά του μέτρα και σταθμά. Έτσι δεν είναι τυχαία η κυριαρχία του ανθρωπομορφισμού σε κάθε θρησκεία. Εξάλλου οι θρησκείες διαφοροποιούνται κυρίως στα δόγματα και στους σκοπούς ενώ τα συστατικά τους είναι ίδια (Θεοποίηση του αγνώστου, άγνοια για την πραγματικότητα και φόβος για τις φυσικές διαδικασίες)

Έτσι προτείνουμε:

*Γνώση στη θέση της άγνοιας
Δράση στη θέση των προσευχών
Ανοιχτά μυαλά στη θέση του δογματισμού
Αλήθειες στη θέση των μυθολοσιών
Εξέλιξη στην θέση της παρακμής
Αξιοπρέπεια και όχι δουλοπρέπεια
Προσωπικός και συλλογικός αγώνας και όχι προσμονή θαυμάτων
ΖΩΗ και όχι ζωή με στερήσεις
ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΜΟΙΑΖΟΥΝ
ΜΕ ΤΙΣ ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΑΣ
ΦΩΤΙΖΟΥΝ ΜΟΝΟ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ*

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΕΧΝΗ;

Και αν ο λόγος τούτος δεν είναι τέχνη,κι αν ο πολιτισμός του ονείρου μας φέγγει σε πόλυ λίγες απίτες πράξεις μας σε τούτον δω τον κόσμο,είναι γιατί καλημερίσαμε κάτι,και'κείνο το βάλαμε στο πιο ψηλό το ράφι και δεν γύρισε να μας αντικοιτάξει και

νεκρό.Κι εμείς,που θα τους βολεύαμε ως ματαιωμένοι καλλιτέχνες,ίσως όλοι μας λείψαμε περήφανα μη δεχόμενοι ούτε'δω ανάπηρες ελευθερίες και εκπτώσεις. Κι αφού οι "περιστασιακές καλλιτεχνικές ενασχολήσεις" αδιάφορους μας αφήσανε

Τεχνη μας είπαν πως το λέγαν,είναι γιατί βάλανε τόσους φραγμούς στη χαρά μας που δε μας έμεινε χώρος για τη δημιουργία μας παρά σ'αυλάκια του μυαλού μας και τόσους φραγμούς στη δημιουργία μας που η χαρά της εξατμιζόταν,και τα χέρια μας,ούτε αυτά δεν τη γευόντουσαν.Και γι'άλλα ταξίδια κινήσαμε δένοντας ένα κόμπο για το παιχνίδι που δεν μας άφησαν να παίζουμε.Κι εκείνων που αλλιώς δεν μπορούσαν παρά ν'ανοίξουν την ψυχή τους και να αφήσουν αντιφεγγιές κι ακτίδες της έκφρασης να γίνουν,οι βρυκόλακες ρούφηξαν αίμα και μεδούλι,θέλησαν να στραγγίξουν τη ζωή.

Οι βάρβαροι λεπλάτησαν το έργο,θάψανε τη φαντασία.Ανίκανοι χαράμισαν την προσφορά σε βάθρο βάζοντάς τη και κρατώντας τη για τον εαυτό τους μείνανε με στόμα πλιθίων ανοικτό,γεμάτο ανοησίες και

μία και σπασμένο καθρέφτη το νου και τη σκέψη μας τότε δεν θελήσαμε,εμάς τους ίδιους είπαμε να σμιλέψουμε και χρώματα,νότες,μυρωδιές,αισθήσεις κι αλλα που ονόματα ίσως δεν έχουν ακόμα στο ψώμι της ζωής μέσα να ζυμώσουμε.

Δεν μάθαμε ακόμα το τι έγινε.Δεν μάθαμε ακόμα αν θα γίνει.αλλά για μας το θαλασσοπόρεμα είναι το ίδιο ζητούμενο και οδηγός όσο και η νοσταλγία μας για ό,τι δεν γνωρίσαμε,κι οι σύντροφοι το ίδιο όσο κι ο νέος κόσμος.

Και μέσα απ'αυτό το φτερούγισμα από το τώρα μέχρι το τέλος,από το εδώ μέχρι κάποιο ταξιδεμένο αλλού ή ίσως το ταξιδεμένο ξανά εδώ,δεν θα ξαναπροφτάσουμε να αναρωτηθούμε τι είναι τέχνη'ίσως ούτε εμείς θά'χουμε καταλάβει πως η ζωή μας η ίδια έγινε τέχνη.

ΑΠΡΟΣΩΠΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ

Προχωράς ανάμεσα στο πλήθος. Βλέπεις συνεχώς καταστάσεις και νοοτροπίες που έχουν σαν συστατικά την δουλοπρέπεια, την αλλοτρίωση, την παθητικότητα, την αδιαφορία, τον εξευτελισμό και την καταπίεση. Όλα αυτά σου φαίνονται παράλογα, μα είναι κοινωνικά αποδεκτά. Εξοργίζεσαι, φωνάζεις όλοι σε ακούν μα λίγοι σε ακολουθούν. Συνεχίζεις να προχωράς γιατί θέλεις να εξελιχθείς, να ανατρέψεις. Δεν θέλεις να μείνεις σε έρημα τοπία και βαλτωμένα νερά ούτε στους γυάλινους πύργους του "εγώ". Δεν θες να μάθεις την "αλήθεια" από την τηλεόραση, αλλά να ψάξεις μόνος σου να τη βρεις. Θα αποκτήσεις γνώση για να μπορέσεις να εξηγήσεις εσύ τα φαινόμενα, γιατί

αλλιώς θα σου τα εξηγήσουν άλλοι με τον δικό τους τρόπο, αφού πρώτα τα περάσουν μέσα από το φίλτρο της προκατάληψης και του συμφέροντος.

Δεν θα προσευχηθείς μέσα σε ναούς για ένα θεόσταλτο θαύμα, αλλά θα προσπαθήσεις να αποκτήσεις αυτά που σου ανήκουν μόνος σου. Θα προσπεράσεις το life style της εποχής, αλλά και τα τυποποιημένα ιδεολογικά καλούπια που ΚΑΘΕ κίνημα προσφέρει. Θα γελάσεις και θα απορρίψεις τις ρέμπλικες "περιθωρικών" και "αντιδραστικών" με ημερομηνία λήξεως. Μοιάζουν περισσότερο με πρόβατα με περιεργό κούρεμα που μόλις βγήκαν από το κλωνοεργαστήριο της επαναστατικής βιομηχανίας. Θα αρνηθείς την ψευδαίσθηση της ανωτερότητας που προσφέρει η εξουσία όταν την ασκείς και της ασφάλειας όταν οι άλλοι την ασκούν.

Δεν δέχεσαι να μπεις στο μαγαζί της κοινωνικής συμβίωσης, να αγοράσεις χρώματα για

να βάψεις το πρόσωπό σου με τυποποίηση ψεύτικα χαμόγελα, κροκοδείλια δάκρυα, προγραμματισμένες εξάρσεις χαράς, σάπια ερωτικά συναισθήματα. Γιατί ξέρεις τα χρώματα αυτά είναι φτιαγμένα από ρηγά συναισθήματα, κενά βλέμματα, υποκρισία, φόβο, επαναλαμβανόμενη καθημερινότητα και ανίατη βαρεμάρα.

Στο τέλος όμως ίσως μείνεις μόνος μέσα στο πλήθος. Και ο ανθρώπινος κλοιός γύρω σου να σε πνίγει. Ίσως πότε να μην καταφέρεις τίποτα. Αλλά τουλάχιστον εσύ υπήρξες...

Αναμέτρηση

Και τώρα οι δυο μας. Εσύ και ο εαυτός σου σε μια μάχη χωρίς νικητή και τέλος, μια μάχη καθημερινή που αν δεν την κάνουμε πιο ενδιαφέρον είγουρα θα είμαστε εμείς οι χαμένοι. Πρέπει να ρισκάρουμε, να μπούμε στο λαβύρινθο της καθημερινότητας, να ψάξουμε τον εαυτό μας και να τον κερδίσουμε. Ωστόσο η συνέχεια απαιτεί μεγαλύτερη προσοχή εφόσον πρέπει να είμαστε ταυτόχρονα ο λαβύρινθος, η καθημερινότητα και ο εαυτός μας όπου βρίσκοντας τον ξεκαθαρίζουμε πολλά πράγματα από το μυαλό μας.

Και δεν είναι λίγες φορές που το μυαλό μας είναι θολό από την ομίχλη της καθημερινότητας και τους ανθρώπους που σε περιτριγυρίζουν θέλοντας από εσένα ένα κομμάτι του εαυτού σου.

Δεν είναι λίγες φορές που είσαι περικυκλωμένος από πολλούς ανθρώπους και όμως νιώθεις μόνος σου. Δεν υπάρχει πλέον αυτό το κάτι που θα σε φέρει κοντά σε κόσμο, έχει χαθεί όπως και άλλα στον λαβύρινθο της μοναξιάς. Όπως πολλά άλλα που ψάχνουμε και θα ψάχνουμε να βρούμε και θα ανακαλύπτουμε συνέχεια όλο και περισσότερα.

Οι πιο κοντινοί σου άνθρωποι χάναν την εμπιστοσύνη τους για εένα και οι κουβέντες σας γίναν όλο και πιο ξύλινες. Τα ψεύτικα χαμόγελα κυριαρχούν και οι ματιές σας όλο και πιο πολύ παχύνουν τα αισθήματα σας. Μικραίνουν και οι στιγμές που ζείτε, έχουν γίνει ήδη ψεύτικες κάποια στιγμή συναντιέστε με τον εαυτό σας και έχετε την ίδια απορία, γιατί; Αλλά είναι ήδη αργά, έχετε χάσει και οι δυο σας τη μάχη. Και έτσι μένεις μόνος σου χωρίς εαυτό βαδίζοντας με ανθρώπους που νομίζοντας ότι μέσα στους εαυτούς τους θα ξαναβρείτε το χαμένο σας εαυτό...

“Ούτε γάρ ἄρχειν
οὔτε ἄρχεσθαι ἐθέλω.”
Ἡρόδοτος

“Ούτε να εξουσιάζω θέλω
οὔτε να εξουσιάζομαι”

Ὄταν η παθητικότητα φιλτράρει
κάθε επιθυμία
μετατρέποντάς τη σε συνήθεια

Ὄταν η ΔΗΜΙΟΥΡΕΓΙΑ ιεραρχείται
σε ρόλους και υλιστικά στερεότυπα

Ὄταν η προσμονή της λύτρωσης
δημιουργεί μικρούς ξεπεσμένους θεούς

Τότε η ΑΝΑΤΡΟΠΗ
ξεπερνά την απλότητα της στιγμής
και γίνεται κοινωνική αναγκαιότητα

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΟΝΕΙΡΕΥΕΤΑΙ

Το κορίτσι ονειρεύεται πως το όνειρό
της
είναι πιο γρήγορο από το φως γιατί
της
υποσχεθήκαμε πως με αυτόν τον τρό-
πο

ο θάνατος θα έρθει να τη βρει
βασιλίσα του ουρανού .

Θα φύγει μακριά με τη δική της τα-
χύτητα .

Και με όνειρα για πυραύλους αρκετά
μεγάλους για να υψωθούν πάνω από
τους

ωκεανούς . Θα πλανιέται μέσα στο σύ-
μπαν ,

αφήνοντας τους λόφους που η οικο-
γένειά

της βρίσκειται .

Δε θα είναι η Ανδρομέδα δεμένη σε
ένα

βράχο μέχρι ο πρίγκιπας να έρθει ,
αλλά μόνη της θα πετάξει μακριά από
τις

ασφυκτικές κουζίνες .

Ο πρίγκιπας είναι ένα στοιχείο των
βαρετών μας

μύθων , είναι η βαρύτητα που από αυ-
τήν

το ονειρόπλοιο της πρέπει να ξεφύγει
ντυμένη σε μια "ερυθρά μετατόπιση" ,

θα είναι πάντα έναν κόσμο πιο μα-
κριά από

την έλξη του .

Για επικοινωνία Τ.Θ. 93
Τ.Κ. 30100 ΑΓΡΙΝΙΟ